

UITGEZWORVEN

Ezels en lama's zijn haar maatjes in wereld van Kris

Sinds haar lichaam haar dwong om anders te leven, kiest Kris Jaspers (41) uit Ulicoten voor een avontuurlijk bestaan op haar eigen tempo. Ze zwerft al jaren door de wereld, meestal met een dier als reisgenoot: van een ezel in Jordanië tot lama's in Peru.

Sandra Moerland

Ulicoten

Het zaadje voor avontuur werd al vroeg geplant. „Ik was vijftien toen mijn tante een slaapzak op mijn pony bond en zei: we gaan gewoon. Zij op haar paard, ik op de mijne. We belden aan bij boerderijen of vroegen mensen op straat of ze toevallig een wei hadden waar we konden slapen. Ik had het gevoel dat we eindeloos ver weg waren. Later bleek dat we nog geen 10 kilometer van huis waren”, vertelt Kris lachend.

Ze ging studeren, woonde in Ulicoten en volgde de hbo-opleiding Personeel & Arbeid. Ze bouwde een carrière op als HR-adviseur, groeide door naar managementfuncties en kocht op haar 23ste haar eerste huis. „Ik werkte altijd hard, vond alles leuk en ging altijd door.” Ze kreeg een relatie, kocht een kluswoning, bouwde die uit en droomde van een toekomst met paarden in de wei en ruimte voor een gezin. „Echt huisje-boompje-beestje.”

‘Kon nauwelijks de trap op’

Tot haar lichaam ‘stop’ zei. Wat begon als een vermoedelijke burn-out, werd steeds erger. „Ik had pijnlijke ledematen, een hoofd vol watten, extreme haaruitval en dagen dat ik nauwelijks de trap meer op kon.” Na jaren zoeken kreeg ze de diagnose fibromyalgie en chronisch vermoeidheidssyndroom. Ze was toen 32. „Ze zeiden: leer er maar mee leven. Maar ik had geen leven meer. Ik sliep veertien uur per dag en werkte met moeite twee dagen per week.”

Tijdens die periode woonde ze tijdelijk in een stacaravan naast haar huis, dat in verbouwing was. „Ik dacht: ik moet dit huis uit. Ik belde mijn tante en zei: we gaan weer weg, zoals vroeger. Dat sloeg nergens op, want ik kon amper iets. Maar het lukte me om twee tot drie uur per dag te rijden. Aan het eind van de dag was ik moe, maar niet kapot. Het voelde anders. Toen dacht ik: misschien ben ik toch niet helemaal stuk. Misschien leef ik gewoon niet

▲ Kris Jaspers in Peru op pad met Lucho en Pablo. EIGEN FOTO

het leven dat bij me past.”

Ze stelde zichzelf een confronterende vraag: als ze wél energie had, zou ze dan haar mooiste leven leiden? Het antwoord was nee. „We zijn in Nederland gezegend met kansen en mogelijkheden, maar die moeten we wel zelf pakken.” Ze maakte een paar rigoureuze keuzes. Ze verbrak haar relatie, huurde een oud boerderijtje en begon opnieuw. Met haar jonge paard trok ze door Nederland en België. Telkens een paar dagen of een week, maar ze wilde meer.

Het plan werd groter. Ze wilde een half jaar reizen en vertrok naar Jordanië, waar ze een ezel koos als reisgenoot. Niet als pakezel, wil ze benadrukken. „Dieren zijn voor mij reisgenoten, geen transportmiddel. Die ezel, Lonky, was mijn maatje. De Jordan Trail is 670 kilometer, door gebieden waar je dagenlang geen water of eten vindt, en zo was ik niet alleen.”

Muirdieren trainen

Die reis smaakte naar meer. Ze trok met kamelen door de woestijn en met paarden door Georgië, om vervolgens in Nederland alles te verkopen en weer op pad te gaan. Dit keer met de fiets. Het plan was om 10.000 kilometer door Vietnam, Laos, Thailand, Cambodja en Maleisië te fietsen. „Na 3000 kilometer was ik er helemaal klaar mee. Overall mensen. Ik

miste de stilte. En de dieren.”

Ze trok verder naar Nieuw-Zeeland, waarna ze via via in Colorado belandde bij een familie waar ze muirdieren mocht trainen. „Ik was verkocht. Voor mij geen paarden meer. Muirdieren zijn zoveel sterker en denken eerst na. Dat maakt ze tot fantastische reisgenoten.” Ze bleef daar tien maanden om paarden en muirdieren te trainen.

Vanwege haar visum moest ze tussentijds het continent verlaten en besloot ze met twee lama's, Lucho en Pablo, door Peru te trekken. Halverwege de route keerde ze om, omdat ze twijfelde of die wel veilig was voor haar dieren. „Dat was een belangrijk moment. Ik hoef niets te bewijzen. Het reizen heeft me mijn onderbuikgevoel teruggegeven.”

Terug in Nederland bouwde ze een tiny house, startte de website *jep-ontrack.com*, haalde haar motorrijbewijs en vertrok naar het Midden-Oosten om daar haar nieuwe vaardigheid op de proef te stellen. „Ik kan wel thuis rondjes rond de kerk blijven rijden, maar ik pak het liever goed aan”, vertelt ze lachend.

Nu is ze weer thuis in Ulicoten, maar er staan genoeg avonturen op de planning. Binnenkort trekt ze met

twee bokken voor een bokkenwagen door het land om haar boek *On Track* te promoten. In het najaar trekt ze als nomade door de Franse en Spaanse Pyreneeën, zonder vaste route of planning. „De dieren en de natuur bepalen het ritme.”

Bent u ook uitgezworven, laat het ons weten

Ze lieten het bekende achter voor een leven over de landsgrenzen. Uitgezworven Brabanders vertellen over hun leven. Wilt u ook iemand opgeven voor deze rubriek, mail ons op: uitgezworven@bd.nl

Na 3000 kilometer was ik er helemaal klaar mee. Overall mensen. Ik miste de stilte. En de dieren